

Neke noči se mu je v sanjah spet prikazala lepa pomarančna deklica. Njen plašč ni bil več rožnobel, ampak umazanostiv in raztrgan. Žalostno je izpregovorila:

»Ti nisi več nedolžen, José. Zato tudi zlatih pomaranč ne bo več. Ko nas prideš prihodnjo Veliko noč obiskat, boš našel samo še suho, preperelo deblo. Zgrabil si srečo za roko, a je nisi znal obdržati. Zdravstvuj!«

In tako se je zgodilo. Drevo zlate pomaranče je usahnilo, deblo je razpadlo in kmalu ni bilo sledu po njem.

José in njegovi roditelji so popolnoma obubožali. Preselili so se nazaj v hribe. A José ni hotel z njimi. Preveč se je vdal zapeljivi mestni družbi, ni je mogel zapustiti. Potikal se je okrog kot berač in je v veliki revščini umrl.

Gorjanski Baski še dandanes sanjajo o sreči, ki bi jo jim lahko prinesla zlata pomaranča.

Kajne, otroci, kako bi se nam prilegla v teh resnih časih zlata pomaranča!

Pa je — na žalost — ne bo!

Zlate velikonočne pomaranče so bile že v prastarih časih velika redkost celo v daljni, sončni Španiji.

B. V. Radoš:

Prebujenje.

*V mefko tišino pomladnega jutra
je zadrželo dreves šepetanje;
pisane trate, zelene ravnine
so zatopile se v jutranje sanje.*

*V zarji na vzhodu se kopljejo griči,
v hramih vsemirskih budi se življenje;
pesmi zanosne prepevajo ptiči,
v srcih človeških je pesem: Ustajenje!*

*V sončnih se žarkih okopljimo, bratje,
da nam zasije veselje v očeh
in se nam misli napijejo sonca,
sreče, ljubezni v tvoj radostni dnevi!*